

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra Forskrevet

Citation: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i Drachmann, Holger: *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 483. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann14val-shoot-idm140708760148096/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Forskrevet

V

Er det alle Deres Børn – Edith? spurgte han fornøjet og stillede sig ivejen for hende.

Han havde ligesom hele Tiden *vidst* at han vilde træffe hende her i Haven – havde gaet med den stille Forudfølelse af, at han maatte opleve et kært Gensyn. Haven havde med sin Stemning saa at sige forjættet ham det – og han sagde hende det, idet han smilende rakte hende Haanden.

Hun paa sin Side greb sig straks i sin første Tilbøjelighed til Generthed – trykkede leende hans Haand og sagde: Det er mine Eftermiddagsbørn .... er han ikke en mageløs lille Fyr, hvad? ham Henrik dér – som altid bliver fornærmet! –

En lille Navnefætter! sagde Gerhard. De holder af Børn, Edith .... det kunde jeg da forresten tænke mig – det ligner Dem ganske – og hvor De kan lege med dem – og hvor det klæder Dem at løbe saadan om imellem dem!

Ogsaavidere, ogsaavidere! svarede hun, bøjede Hovedet og blev rød. Vil De nok lade være at sige mig, hvad der klæder mig og hvordan jeg løber ..... for ellers løber jeg fra Dem! udbød hun.

Hvorhen? til Verdens Ende ..... Til Havens skal jeg idetmindste nok følge Dem, Edith. Men skal vi ikke spasere sammen?

Jo – hvis jeg kan slippe bort fra Børnene! Men det er ikke saa lige en Sag, naar man først giver sig af med dem! sagde hun.

Han vilde nu række dem Penge til at købe Kager for hos Kildekonen. Men hun svarede, at man ikke skulde købe Børn bort ..... og hun bøjede sig ned, kyssede de nærmeste og lovede at komme igen imorgen og lege med dem. Han bad, om han dog ikke alligevel maatte give dem noget ..... hun lo, rystede paa Hovedet ..... han uddelte Femører, og Børnene pilede afsted, halende den lille Fyr imellem sig, saa at hans stumpede smaa Ben næppe rørte Jorden. Edith lo med sin klare, hjærtelige Latter – som lysnede Gerhard helt ind i Sjælen.